

VILLÁMOK

Adam Michniknek

Keveset értve, de tudásra vágyakozva
éltünk. Mint a növények, fényre
törve, igazságos életet kerestünk,
de arra csak a növényekben leltünk,
óriási, a felejtéshez hasonló
gesztenye-lombokban, rovátkás páfrányokban
amik lassan ingadoztak, mit sem ígérve.
A csöndben. A zenében. A versben. Igazságot
kerestünk, összetévesztve azt a szépséggel
Szigorú törvények igazgatják azt, ami meghat.
Hátat fordítottunk a kegyetlenségnek
és az unalomnak. Nincsen megoldás, ennyit
tudtunk, csak töredékek léteznek és az,
hogy kerek mondatokban beszélünk, furcsa
tréfának tűnt. Milyen könnyű volt
gyűlölni a rendőrt. Még az arca is olyan volt,
mintha része lenne uniformisának. Jól ismertük
mások hibáit. Forró napon a folyóban
hegyek és felhők tükröződtek. Az élet akkor
gömbölyűnek tűnt, mint egy léggömb, ami fölszáll.
Moccanatlan álltak a fenyők, tele árnyékkal
és hűvösen, akár az óceán mélye. Gyíkokcska
zöld szemekkel és síkos testtel. Esténként
néma villámok cikáztak fõnn az égen.
Az idegen gondolatok
felperzselték a nyugalmat és a biztonságot.
Ujra csomagolni kellett gyorsan és tovább utazni,
Keletre vagy Nyugatra, a térképre rárajzolva
szökésünk útirányát.